

פורטיסמו

אז מה מחרש הילד הנורא של ראשית שנות ה-80?
 ייחור טכני? פורטיס שוכח שייחור טכני נשאר מן הסתם רק טכני, ולכן נשאה ההופעה אופי מיסחרי של סקר שווקים וגישושים. היה חזק אף מהאפטר שייב.

סביב רמי פורטיס התגוררו 300 ילדים וילדות במינימיני בצמוד לאדוסיחור סכסי. הם היו האטרקציה פורטיס כבר לא, אפילו ניסה כמו בעבר לנעוץ סיכות-כיסחון בלחיים או בתוך הנחיריים. עכשיו הוא בצד הנכון. בצד של האנכרוניסטים.

בחצות נפלטו הילדים הסכסיים מהמועדון. רואים שפורטיס מרחם על ילדריהם. או שאני טועה, ובפנינוני רצו להרוויח פעמיים ולהתחיל בחצות ערב עם קהל חרש, ובלי פורטיס. אבל אנחנו עדיין יודעים קצת לפרגן, אחרי הכל

רמי פורטיס
 ואחר-כך, הצגה שנייה

— פורטיס מזהה יותר איתנו, ופחות עם המינימיני והציחקים. וביום חמישי, כשהוא יופיע שוב בפנינוני נלך לשמוע אותו אף שאנחנו כבר לא קטנים. אבל שלא יתחילו כל-כך מוקדם.

להיות סולן של הלהקה, ידע להשתלב בתוך מינימל קומפקט מבלי לתפוס את קידמת הבימה. אחרי שנה וחצי בביתל חור פורטיס לארץ ישר לתוך מועדון פיגונון. יחד עם להקת ז'אן קופליקט.

מחווה לביטניקית

הביטניקית הראשונה של תל-אביב — כך כינה המשורר אברהם שלונסקי את הכוריאוגרפית גרטרו

גרטרו קראוס בוינה הביטניקית הראשונה

קראוס, מי שהיתה מלכת המחול המודרני בארץ, ששברה את הדימוי הרך והמעודן של הבאלרינה האירי פית, סיגריה קבועה נעוצה לה בזווית הפה, לבושה פרוו ושיערה גולש. אשה שהלכה אחרי נטיות ליבה בחייה הפי רטיים ובחייה המיקצועיים, כשהביאה לארץ בשנות ה-30 את המחול המודרני ופיתחה אותו, אחרי שזה שבק חיים בארצות מוצאו בימי השילטון הנאצי.

הבלוז של הוביא האחרון

כשאלוהים אמר בפעם הראשונה "יהי אור!" הוא לא חשב על יענקל'ה רוטבליט בקצב הרוק, אבל זה לא הפריע לרוטבליט לשיר ולספר בפאב טרומפלדור איך שיחרר את ירושלים, ואיך התמוטטה לו האימפריה בין הדיים.

ומכיוון שרוטבליט מופיע כמעט בתקן של נביא, הוא יכול גם להרשות לעצמו להטיף ולהציע חשיש לקשיש והירואין לקטין ולמאמין רק קוקאין. כן דבר האלוהים / גם הוא בנביאים / מה טוב ומה נעים / כן דבר האלוהים. אחר-כך הוא מותח חזק בשיר על מות האימפריה, ואייאפטר שלא להי סחף אחריו. ויש לו חרשות על מות האימפריה / הללויה במות האימפריה / והתיזמות תנגן על הריהבית / על מות האימפריה... / תרגיש בפנים את מות האימפריה / הללויה במות האימפריה...

באמצע ניגשת נערה ומריקה לו משקה, שרורי בן-זאב, שישב כל הזמן על הטראסה של טרומפלדור. המזין כשבילו.

בפאב טרומפלדור זה נראה טיבעי, גם כשרוטבליט מברך את הקהל המגיע לטרומפלדור פאב, על שמו של יוסף המנות, איש הגליל, ומונה את תפריט טרומפלדור. על ידי אחת. וגם צלע יש. לזכר הערבי שירה בטרומפלדור. הולך טוב גם עם צ'יפס.

רוטבליט בג'ינס, טי-שירט וזקן לבן. אולי לא שטף ידיים ולא הסתרק לפני ההופעה. זה לא חשוב, כי רוטבליט אינו גבר ההולך לאיבוד. ומעבר לאלומות ולקללות, הוא מנהל דרישן רבי-עוצמה עם אלוהים והצופים על כוסות-בירה מוקצפות, ומצליח לצרוב את קצות העצבים ולשרר בתדרים שפויים שאי נחנו ההולכים לאיבוד. והוא, לפי הצ'י הרת-שווא ימי-ביניימית, תושב קריית-איבע, שלא יעבור את הקו הירוק כשבארגו האחרון של המכונית יש ספרי-שירים של נתן דן. הוא לא מעורר, כי מעורר הוא צד אחר של השלילי.

בבלוז מרטיט, כמו שרק העברים ידעו לשיר כשהגיעו לעיר הגדולה, הוא שר שוב ושוב על ירושלים. על הבר ישב שמוליק קראוס, שכנראה נמאסו עליו שירי-ירושלים, וצעק לתוך הגוף המעושן של טרומפלדור — ומה עם גוש דן? רוטבליט, חבר טוב, שר גם על גוש דן — דין דן דין דן, בקצב מירחני טהור שהקפיץ לכולם

הודים בבוגרשוב

ישבתי בנלריה בוגרשוב. יחד עם הורים וילדים, כמה שנקרא פסטיבל הצגות-ילדים. אבל בכל פעם ששתי השחקניות-דקדניות, שהופיעו באגרה הודית מזוהה ומעניינת, פתחו את פיהן וגיסו להסביר מה רואות העיניים, רי-חמתי על הילדים ועל עצמי שכך הור-סיס לנו את השבת.

הן דווקא רקדו יפה (ורה גלדמן ואירית דשאן) ולא החמיצו אף לא צליל אחד מהצלילים המדויקים-להפ' ליא של יובל חלפי, שהופיע כהוגן מא-חורי כלי-ההקשה הברבים. ניכר עליהן שלמדו היטב את סודות המחול ההודי בתנועות אכזסיות מער-דנות, שהרכות והשלווה נותנות בהן את הטון המרכזי (בעיקר ורה גולדמן, שהיא גם אנתרופולוגית במיקצועה). או שלא יסבירו. בתנועה, בפנטומימה ובמישחק כלבר הן היו מצליחות לה-עביר את האגדה ההודית של המלך והמלכה והפילים והאיילות ושאר הגי-בורים. כשריכרו, קילקלו.

מי אמר שילדים זקוקים לתילי-

הלילות העליזים של מונדי

עכשיו יש למחזאי יוסף מונדי שתי סיבות טובות למסיבה אחת גדולה,

"מחווה לגרטרו קראוס": רקדנים מלהקת בתי-שבע, הקיבוצית ו"קול ורממה" אין וידאו, אין פלזוויה

אבי וילמן, העולם הזה

יענקל'ה רוטבליט (משמאל) ויענקל'ה סגל אכול ושחה, כי מחר בייירותו

נוגע בכאבים. מרים ספינה טובעת, ושואל לאן אנחנו הולכים כאשר כל הוורדים נובלים בגן? את השירים שלו אין רוטבליט יכול להשמיע בבניי האומה מסיכות ידיו עות. למרות שהוא עומד, לדעתי, על קרהינוק של בוב רילן.

תילים של מילים מתיילדות, חנפניות? והרי לא מדובר בקבוצות מאורגנות של ילדים מפגרים. הילדים שישבו בבוגרשוב נראו גורמליים לחלוטין.

עוד דבר יפה היה שם: פנים מופי לאות בכיעורן, הפנים של הרקדנית

ורה גלדמן
 ילדים מחכים למטאטא

המוכשרת ורה גולדמן, כיעור מרתק כזה מזמן לא ראיתי. גם הילדים שישבו בגלריה נשבו בקיסמו של הכיעור המ-פואר והכישופי שלה.

ואבא אחד באולם לחש לי פתאום:

"תראי איך שהילדים מחכים למטא-טא"

והוא יחגוג אותן בגדול בתיאטרון הסיסמה ביפו. סיבה אחת: המחזה האוונגרדי זה מסובב. שיצא להסתובב בפעם המי-יודע-כמה. והסיבה האחרת: ספר-מחזות חדש (הוצאת שווקן) בשם "לילות פרוק" פורט העליזים, ובו שלושה מחזות: אנדרטה הפוכה, מיסטריוס אמריקאית ולילות פרוקפורט העליזים. שלושת המחזות עוסקים באחרות מבעיותיו הקיומיות של הישראלי והיהודי כך ומננו, החייל המתמודד עם מילחמות שאינו מזדהה עימן, והיהודי המחפש את דרכו בניירורק.

בלילות פרוקפורט העליזים מגולל מונדי את פרשת הידרדרותם של יהודי בעל מועדון-לילה בפרנקפורט ושל צעיר ישראלי העובר אצלו, לנוכח לילות הבילוי הסאדו-מוכסטיים — מחזה שצורר סערה כאשר הוצג בתי-אטרון חיפה.

המחזות כתובים בלשון הבוטה והי-חריפה האופיינית למונדי, מי שגם בחיים אינו חושש לאמר מה הוא חושב עליך או על אמה שלך.

למיקרא הדיאלוגים אי-אפשר להי-שאר אדישים, ולוא לרגע. הם מכים נוק-אאוט ישר לתוך הקרביים, כשה-דוברים הראשיים, המככבים במחזותיו, הם בעיקר קוקסינלים, לסביות, הומר סקסואלים, נרקומנים, נאצים, וזנות, נידונים למוות, הרגים, חיילים, שוטי-רים וכוכבות-פורנו — החיים לפי מונדי.

סוף-סוף גם מונדי יוכל לתפוס איוו-אתגחת קלה מהתלונות והטענות שיש לו תמיד נגד התיאטרון הממוסד. ולעיתים גם בצדק.